

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Zrůsta a soudců JUDr. Miroslavy Follové a Mgr. Zory Telecké ve věci

navrhovatele: **D. I.**, narozený dne XXXXX
státní příslušnost XXXXX
v XXXXX
zastoupený advokátkou JUDr. Marií Farníkovou Fabišovou
sídlem Václavské náměstí 807/64, 110 00 Praha

proti
odpůrkyni: **Y. I.**, narozená dne XXXXX
státní příslušnost XXXXX
bytem XXXXX
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Jiřím Horou
sídlem Moravské náměstí 15, 602 00 Brno

o navrácení

nezletilé: **K. S.**, narozená dne XXXXX
státní příslušnost XXXXX
bytem u odpůrkyně v XXXXX
zastoupené opatrovníkem Městskou částí Praha 3
sídlem Úřadu městské části Praha 3, Seifertova 51, 130 85 Praha

do místa jejího obvyklého pobytu,

o odvolání navrhovatele proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 18. 9. 2018, č.j. 125 Nc 2503/2018-381,

takto:

- I. Rozsudek soudu I.stupně se **potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Soud I.stupně rozsudkem rozhodl, že návrh navrhovatele na navrácení nezletilé K. S., narozené XXXXX, do místa jejího obvyklého bydliště v obci XXXXX, doručený soudu dne 3. 8. 2018, se zamítá. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Soud prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí vyslovil, že nezletilá nebyla protiprávně přemístěna ani zadržena, neboť odcestovala z Ukrajiny do České republiky v doprovodu své matky, a to na základě písemného souhlasu otce (navrhovatele) s vycestováním, založeného na č.l. 125 spisu.
2. Proti rozsudku podal včas odvolání navrhovatel. Namítl, že soud I.stupně věc nesprávně právně posoudil. Namítl, že soud učinil špatné skutkové a právní závěry. Pokud běží o pobyty nezletilé v České republice, ty byly spíše sporadické, výjezdy a vjezdy na Ukrajinu jsou dokumentovány pohraniční policií, přičemž odvolatel předkládá odvolacímu soudu kopii zprávy pohraniční policie, z níž vyplývá, že se celkově nezletilá zdržovala na území České republiky 144 dní za poslední 2 roky. V žádném případě tedy v České republice nepobývala delší dobu, ani zde nemohl být založen z tohoto důvodu obvyklý pobyt. Vždy se jednalo o cesty za rekreací, případně léčbou (kdy účastníci s dcerou společně pobývali v Karlových Varech). Navrhovatel proto nevydal nikdy souhlas k přemístění resp. vycestování nezletilé do České republiky na trvalou dobu, a ve formě, kterou dovozuje první soud. Naopak, dával pouze souhlas k vycestování za účelem dovolené, přičemž tento souhlas pro pořádek aktuálně odvolává. Stejně tak se v dotčeném prohlášení oba rodiče zaručili dítě vrátit na Ukrajinu, lze tedy jen stěží usoudit, a z obsahu prohlášení to nikterak nevyplývá, že by snad běželo o generální souhlas s přemístěním a změnou obvyklého pobytu dcery. Sama odpůrkyně vycestovala s dítětem po jednostranném rozhodnutí, jako určitý nástroj řešení tvrzených manželských neshod, a sama ve své výpovědi sdělila, že dítě protiprávně vyvezla mimo Ukrajinu. Naplnění cílů Úmluvy tak bylo podle názoru odvolatele prokázáno. Odpůrkyně odvezla dítě mimo trvalé bydliště. S tím se odvolatel nesmířil a požaduje návrat dcery. Pokud běží o opatrovnické řízení u pražského soudu, resp. řízení o vydání předběžného opatření, to bylo vedeno bez účasti navrhovatele, který byl vážně nemocný, delší dobu hospitalizován, rozhodnutí dostal bez překladu a nerozuměl mu. Není tedy pravdou, že by snad přijal mezinárodní příslušnost českého soudu a že by snad na svoje požadavky rezignoval. Závěrem je v obsahu odvolání zmiňováno, že navrhovatel nabízí a je ochoten poskytnout (jakékoliv) požadované záruky pro bezpečný návrat nezletilé. Navrhuje, aby rozsudek soudu I.stupně byl změněn a nezletilá navracena do místa obvyklého pobytu.
3. Odpůrkyně (podle obsahu jejího vyjádření posuzováno) navrhla potvrzení rozsudku soudu I.stupně z důvodu věcné správnosti. Vyjádřila podiv nad tím, že navrhovatel trvá na provedení návratového řízení, sama je toho názoru, že o kontakt s nezletilou zájem nemá, alespoň doposud tento zájem neprojevuje. Navíc se nezletilou pokusil násilím odvézt z území České republiky, to bylo i medializováno, byl zadržen pohraniční policií a byl omezen na svobodě. Navrhovatel podle názoru odpůrkyně vyjádřil souhlas s vycestováním nezletilé až na dobu 5ti let, tento souhlas zkoumala a posuzovala při odletu i pohraniční policie na letišti Borispol. Závěrem se odpůrkyně dovolává článku 13 Úmluvy o možném nebezpečí újmy pro nezletilou, když pokud by se nezletilá musela vrátit na Ukrajinu, mohla by být opětovně svědkem domácího násilí mezi rodiči, tak jak tomu bylo dříve. Nezletilá je navíc dlouhodobě etablována v České republice, má zde široké sociální zázemí, odpůrkyně žije s přítelem v Praze, přítel je občanem ČR. Společně plánují založit

v ČR klidný a harmonický život, aby nezletilý byl poskytnut poněkud jiný model rodiny, než doposud, totiž model, kde se lidé k sobě chovají slušně a vzájemně se respektují. Návrat na Ukrajinu by byla vždy záležitost pro nezletilou mimořádně bolestivá a odvolání by tak mělo být s určitostí zamítnuto.

4. Delegovaný opatrovník opakovaně odkázal na dosavadní vyjádření u soudu prvního stupně a navrhl proto potvrzení rozsudku soudu I.stupně, bez dalšího.
5. Krajský soud v Brně jako soud odvolací po zjištění, že odvolání bylo podáno včas (ust. § 204 odst. 1 o.s.ř.), že bylo podáno osobou k tomu oprávněnou (ust. § 201 o.s.ř.) a že směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je odvolání přípustné (ust. § 202 o.s.ř. à contr.), přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně i celé řízení mu předcházející. Provedl podrobnou revizi spisového materiálu. Nařídil za tím účelem ústní odvolací jednání. K tomuto jednání účastníky řízení řádně předvolal (*navrhovatel prostřednictvím své zástupkyně svoji neúčast u jednání řádně omluvil*). Odvolací soud pak při jednání zopakoval a zčásti též doplnil dokazování v intencích níže uvedených a nakonec dospěl k závěru, že odvolání není možné shledat důvodným.
6. V projednávané věci již bylo jedenkrát rozhodováno rozsudkem Krajského soudu v Brně sp.zn. 20 Co 359/2018 ze dne 27. 11. 2018, kterýžto rozsudek byl předmětem ústavního přezkumu Ústavním soudem České republiky. V této věci vydal Ústavní soud Nález ze dne 30. 7. 2019, sp.zn. III. ÚS 428/19 (založen na č.l. 463 spisu), kterým rozhodl, že dotčným rozsudkem bylo porušeno právo stěžovatelky (zde odpůdkyně) na soudní ochranu zaručené v článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Rozsudek Krajského soudu byl zrušen a odvolací soud byl zavázán právním názorem soudu Ústavního. Z tohoto právního názoru odvolací soud vyjímá (bod 54 a další odůvodnění), že prohlášením rodičů bylo umožněno nezletilé v doprovodu jednoho z rodičů vycestovat do České republiky a pobývat zde po dobu blíže neurčenou, nejdéle však do 4. 2. 2021. Prohlášení rodičů též nikterak nespecifikuje účel výjezdu nezletilé a neobsahuje žádné jiné omezení, než obecně formulovanou záruku návratu na Ukrajinu. Souhlas s vycestováním je třeba také hodnotit v kontextu s dalšími úkony jejich rodičů a projevenými záměry, zejména snahou rodiny založit v České republice obvyklé bydliště, podnikatelskými aktivitami navrhovatele v České republice atp.
7. Je třeba zdůraznit, že odvolací soud je při svém dalším rozhodování vázán právním názorem soudu Ústavního. Tento právní názor je pro něj směrodatný a tímto názorem je povinen v dalším řízení se řídit.
8. Poněvadž tento právní názor vymezil kontext řízení v zásadě shodně, jak učinil soud I.stupně při svých závěrech v přezkoumávaném rozhodnutí, je třeba v konečném důsledku plně aprobovat závěry soudu I.stupně a považovat tyto závěry za jasné, výstižné, srozumitelné a přesvědčivé. Na tom nic nemohou změnit (předchozí) závěry odvolacího soudu, které odvolací soud čerpal jednak z obsahu spisu, z důkazů zde provedených a také z průběhu jednání před odvolacím soudem a osobního postoje účastníků, resp. jejich právních zástupců při tomto odvolacím jednání.
9. Předmětem daného řízení je návrh žalobce na navrácení nezletilého dítěte do místa obvyklého pobytu (tzv. „civilní únos“). Hmotněprávní úprava dané problematiky vychází z Úmluvy o občanskoprávních aspektech mezinárodních únosů dětí, již je Ukrajina, stejně jako Česká republika, signatářem. Procesní reflexe těchto hmotně-právních ustanovení je pak vyjádřena v ust. § 478 a násl. zákona č. 292/2013 Sb., zákona o zvláštních řízeních soudních, ve znění novel (dále jen „z.ř.s.“). Základními cíli shora uvedených právních nástrojů je zajistit bezodkladný návrat dětí protiprávně přemístěných nebo zadržovaných v některém smluvním státě. Přemístění nebo zadržení dítěte se považuje protiprávní tehdy, pokud jím dojde k porušení práv a péče o dítě, které má osoba, instituce nebo kterýkoliv jiný orgán podle právního řádu státu, v němž dítě mělo své obvyklé bydliště bezprostředně před přemístěním nebo zadržením. To však za předpokladu, že toto právo péče o dítě bylo v době přemístění nebo zadržení skutečně vykonáváno nebo by bylo takto vykonáváno, kdyby nedošlo k přemístění nebo zadržení. Co je však nutné zejména

zdůraznit je předmět zmíněného řízení. Soud rozhoduje v rámci řízení výlučně o tom, zda bude dítě do místa obvyklého bydliště navraceno či nikoliv. Nerozhoduje ani o výchově a výživě dítěte, ani o styku rodičů s dítětem. Právní úprava obsažená v Úmluvě je jinak poměrně jasná a striktní. Dojde-li k protiprávnímu přemístění a je-li podán rodičem návrh na navrácení dítěte do jednoho roku od protiprávního zadržení nebo přemístění, musí soud nařídit navrácení dítěte do místa jeho obvyklého bydliště. Tuto povinnost nemá pouze tehdy, je-li dána některá z výjimek uvedených v článku 13 nebo článku 20 Haagské úmluvy. Tyto výjimky je však nutno vykládat restriktivně a mít při jejich aplikaci na paměti, že ve své podstatě jdou proti hlavním cílům Haagské úmluvy (tj. působit preventivně proti tzv. civilním únosům a posilovat vzájemnou důvěru mezi státy úmluvy jednoznačným určením mezinárodně příslušného soudu v místě obvyklého bydliště dítěte).

10. Formulace místa obvyklého bydliště dítěte byla zvolena s ohledem na nejlepší zájmy dítěte a běží zde o zohlednění faktického stavu. Soudní dvůr EU poskytuje široký přehled judikatury k výkladu termínu místa obvyklého bydliště dítěte a odvolací soud je toho názoru, že z judikatury je možné vycházet i v případě projednávaném. Tak kupříkladu může běžet o „stálé a obvyklé středisko životních zájmů dotčené osoby, které si tato osoba zvolila se záměrem propůjčit mu trvalý charakter.“ Manipulace v určení obvyklého bydliště na základě sociálních parametrů je vyloučena. Určení obvyklého bydliště totiž musí nutně vycházet z předem daných skutečností, mezi něž zájem dítěte rozhodně nepatří.
11. Design obvyklého bydliště byl zaveden v důsledku nezbytného určení mezinárodní příslušnosti soudu. Běží o faktickou koncepci obvyklého bydliště, nikoliv právní. Není definován ani v Úmluvě, a ostatně ani v Nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti (dále jen „Nařízení“). Výklad tohoto pojmu je autonomní, tedy nezávislý na výkladu vnitrostátních předpisů obsahujících identický pojem. Tvoří jej řada faktorů, které je nutno definovat judikatorně. Ve smyslu zahraniční judikatury jde o smíšenou otázku faktů a práva, byť v realitě je více frekventován koncept skutkový. V zásadě vychází z čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, uzavřené v New Yorku dne 20. listopadu 1989.
12. V převažující většině rodinně-právních sporů je tedy element obvyklého bydliště nyní zásadní (predominantní) faktor. Určení místa obvyklého bydliště dítěte je základem pro určení jurisdikce. Právě k navrácení dítěte do obvyklého bydliště proto směřuje soudní rozhodnutí v únosové věci.
13. V zemích anglosaského práva se obvykle používají testy, které ve čtyřech samostatných spektrech napomáhají tomuto určení. Jde o tzv. dependency test, parental rights test (přání a úmysly rodičů, viz důvodová zpráva H. D.). Child-centered test kromě nalézání přirozeného centra života dítěte počítá s přímým oslovením dítěte, přičemž vyhodnocuje jeho odpověď na otázku, kde rodina dítěte žije. Konečně běží o tzv. fact-based test, založený na okolnostech ryze faktického charakteru, nikoliv pocitech a emocích.
14. Úmluva se nesnaží upravit s konečnou platností otázku práva péče o dítě. To je fakt, který značně oslabuje argumenty ve prospěch právního řádu státu státního občanství dítěte. Navíc ustanovení Úmluvy spočívají ve velké míře na zásadě, že ve věcech práva péče o dítě existuje přirozená pravomoc, která patří soudům státu obvyklého pobytu dítěte. Úmluva tak prolamuje tradice Haagských úmluv o právu rozhodném od roku 1955, které odkazují na určitý vnitrostátní právní řád, kterým se mají řídit všechny otázky patřící do předmětu jejich úpravy. Pojem právní řád státu obvyklého pobytu dítěte se má používat v nejširším možném významu. Pojem obvyklého pobytu etablovaný v rámci haagské konference se považuje za otázku čistě skutkovou, čímž se liší od konceptu domicilu. Přemístění dítěte do zahraničí rodičem, který má dítě, byť soudním rozhodnutím, svěřeno do výchovy, je rozhodnutím o podstatné záležitosti dítěte vyžadující souhlas druhého z rodičů.

- 15.K pojmu „obvyklé bydliště“ dítěte se ve věci C-497/10PPU vyjádřil i první senát Soudního dvora (ve věci „M.“).
- 16.K přemístění dítěte je tedy v obecné rovině zapotřebí souhlas obou nositelů rodičovské odpovědnosti tak, jak naznačeno shora. Povolení k pobytu v jiné zemi bez souhlasu obou nositelů rodičovské odpovědnosti je podmíněno soudním rozhodnutím a to bez výjimky.
- 17.Z recentní judikatury lze v daných souvislostech poukázat na rozhodnutí Soudního dvora EU sp.zn. C-409/09 ve věci D., C-256/09 ve věci P.
- 18.Pojem „nejlepší zájem dítěte“, podle některých zdrojů též „blaho dítěte“ pak nabyl na významu a stal se určitým teoretickým východiskem rovněž v agendě únosové, zejména v posledních letech. Je ho možno vykládat ve dvou rovinách, tedy především jako zohlednění všech výhod, které je možné za dané situace dítěti poskytnout a v rovině druhé jako minimalizace dyskomfortu, škodlivých vlivů či dokonce újmy, která by mohla být dítěti rozhodnutím soudu způsobena. Běží o pojem flexibilní, neboť v důsledku prostého běhu času a změny rozhodujících skutečností může doznat změny. Vykládán musí být ovšem za všech okolností s přihlédnutím ke konkrétní osobnosti dítěte, potřebám, schopnostem, predispozicím a rozvojovému potenciálu, stejně jako s přihlédnutím k aktuální životní situaci jeho rodičů. Svoji roli zde hrají takové aspekty, jako je stabilita prostředí, vztah dítěte k tomu kterému z rodičů, přání dítěte.
- 19.Zde ovšem nutno připomenout, že v souvislosti s neoprávněným přemístěním nebo zadržením dítěte běží o kategorii, jejíž význam nelze absolutizovat. Zájem dítěte nemůže tvořit podklad pro rozhodnutí soudu bez dalšího tam, kde je dána jednoznačná právní úprava. Recentní právní úprava únosové materie kupříkladu nepovažuje ani vztah dítěte k jednomu z rodičů, ani přání dítěte za překážku rozhodnutí o navrácení dítěte.
- 20.Podle názorů mnoha familiaristů pak široká klasifikace dětských práv pomíjí skutečnost, že není možné vědecky posoudit, jaké řešení je pro budoucnost dítěte lepší a jakou váhu mají jednotlivá kritéria. Zájmy dítěte navíc zahrnují tři kategorie, totiž základní, vývojové a autonomní. Někdy je hovořeno o tzv. principu dynamického sebeurčení, kdy dítě má být povzbuzováno k tomu, aby míru vnějších vlivů na svou osobu spouštělo. Ostatně existenci jednoho nebo více způsobů řešení, která mají být správná, v této souvislosti lze dovozovat maximálně z vlastní zkušenosti nebo odborné autority, aniž lze nalézt napříč společnostmi objektivní odpověď na to, které řešení je pro dítě skutečně správné.
- 21.V některých státech je pojem vymezen jako mentálně-psychologické, fyzické a současně morální blaho dítěte spolu se zajištěním rozvoje dítěte v daných oblastech. V případě konfliktu zájmu rodičů a nejlepšího zájmu dítěte musí převážet nejlepší zájem dítěte. Zahraniční literatura uvádí tři zásadní alternativy, v nichž převáží (shodný) zájem rodičů nad případnými (byť zcela jednoznačně vyjádřenými) zájmy dětí a to změna bydliště rodiny, rozhodnutí toho kterého z rodičů ohledně kariérního postupu a – v neposlední řadě – rozhodnutí rodičů rozvést se. Jinak vágní koncept nejlepšího zájmu dítěte bývá v některých právních rádech jen příkladmo konkretizován v příslušných ustanoveních (právo nebýt odloučen od sourozenců, právo mít osobní vztah s prarodiči případně dalšími příbuznými), jindy je výklad tohoto pojmu v rukou procesního soudu.
- 22.Nutno připustit, že k prosazení nejlepšího zájmu dítěte v rodině nejsou v praktickém životě zvoleny vždy adekvátní prostředky. Navíc je dozajista zapotřebí určité – dosti silné – schopnosti reflexe rodičů nezletilého dítěte. Pak ovšem vystupuje do popředí role reparační. Znamená to, že dojde-li k protiprávnímu přemístění či zadržení dítěte, daný komplex právních předpisů má za cíl zajistit, že nikdo nemůže těžit ze svého protiprávního chování či jednání. Rodič, který dítě nezákonně přemístil či zadržel, je tedy nucen prostřednictvím zásahu státní moci dítě bezodkladně navrátit do svého původního bydliště. Podle Úmluvy je třeba považovat přemístění nebo zadržení dítěte za protiprávní, jestliže došlo k porušení práva péče o dítě, které má

jednotlivec, instituce nebo některý jiný orgán společně nebo samostatně. Je přitom třeba vycházet z právního řádu státu, kde bylo založeno obvyklé bydliště dítěte bezprostředně před přemístěním nebo zadržením. Dále je nutné, aby v době přemístění nebo zadržení byl skutečně realizován výkon tohoto práva péče, společně nebo samostatně, nebo by byl takto realizován, kdyby nedošlo k přemístění nebo zadržení.

23. Právo péče svědčí výlučně nositeli rodičovské odpovědnosti. Aby bylo založeno právo péče, musí být daný subjekt nositelem rodičovské odpovědnosti. Právo péče má ten, komu je dítě svěřeno do výchovy, což může být i ústav v případě rozhodnutí o náhradní péči. Zde je možno spatřovat úzkou vazbu na institut rodičovské odpovědnosti, kdy jejím nositelem může být i právnická osoba.
24. Platí přitom, že právo péče může vyplývat například ze zákonů nebo ze soudního nebo správního rozhodnutí. Může také vyplývat z dohody platné podle právního řádu daného státu. Pod pojmem právo společné péče je třeba rozumět společně vykonávanou péčí za situace, kdy podle rozhodnutí soudu nebo ze zákona jeden nositel rodičovské odpovědnosti nemůže učinit rozhodnutí o místě bydliště dítěte samostatně, tedy bez souhlasu druhého nositele rodičovské odpovědnosti. Neoprávněným odebráním nebo zadržením dítěte je pak třeba rozumět odebrání nebo zadržení, které porušuje právo péče o dítě vyplývající buď ze soudního rozhodnutí, ze zákona nebo z oboustranně zavazující dohody podle právních předpisů členského státu, kde mělo dítě své obvyklé bydliště bezprostředně před odebráním nebo zadržením. To vše ovšem za předpokladu, že v době odebrání nebo zadržení tu skutečně existoval výkon práva péče o dítě, ať již rodiči společně, nebo jedním z rodičů samostatně nebo by toto právo mohlo být nerušeně vykonáváno v případě, že by k odebrání nebo zadržení nedošlo. **Dítě se zásadně nenavrací k druhému z rodičů** (do jeho rukou), ale navrácí se do místa obvyklého bydliště.
25. Vady tohoto řízení, tím méně vady zmatečnostní, nejsou v odvolání tvrzeny, ani se z obsahu spisu prvního soudu nepodávají.
26. Z obsahu spisu soudu I. stupně pak odvolací soud zjistil, že soud I. stupně provedl rozsáhlé a komplexní dokazování. Jeho skutkové závěry lze shledat zcela adekvátními, přičemž na skutkové závěry zjištěné soudem prvního stupně po takto širokém dokazování může odvolací soud pro stručnost toliko odkázat.
27. Soud I. stupně po zhodnocení provedených důkazů a podřazení skutkového stavu pod hypotézu právní normy dospěl k jednoznačnému závěru, že obvyklé bydliště nezletilé je založeno v České republice, neboť, a to zejména, s přemístěním nezletilého dítěte vyslovil souhlas navrhovatel společným prohlášením rodičů založeným na čl. 125 spisu. Na tuto otázku pak odvolací soud vázán právním názorem soudu Ústavního je povinen nahlížet identicky.
28. Ústavní soud se totiž v tomto závěru s názorem soudu I. stupně shoduje. Písemnost označená jako souhlas s vycestováním nezletilé z území Ukrajiny, založená na čl. 125 spisu, je skutečně společným prohlášením rodičů nezletilé. Toto potvrzení rodičů o souhlasu s (toliko dočasným) vycestováním nezletilé z Ukrajiny do České republiky je platným aktem vypracovaným též za situace, kdy rodina plánovala jezdit do České republiky častěji, také za účelem zamýšleného investování a provozování fitcentra v České republice. Jak se navrhovatel i odpůrkyně vyjádřili, měli v úmyslu ochránit před inflací, a tedy investovat určité finanční prostředky v České republice, zde zakoupili nemovitost v Karlových Varech.
29. Pod tímto zorným úhlem je tedy třeba nahlížet i na přemístění nezletilé z území Ukrajiny na území České republiky dne 17. 8. 2017, které bylo přemístěním legitimním a to na základě souhlasného dřívějšího prohlášení rodičů (souhlasem s vycestováním z území Ukrajiny), které, byť časově omezeně, podepsali oba rodiče s platností do roku 2021. To však není jediný důvod legitimacy pobytu nezletilé na území České republiky, k tomuto důvodu, jak uvádí Ústavní soud, přistupuje i komplex jednání rodičů směřující k přemístění těžiště zájmů rodiny na území České

republiky zřízením soukromého podnikání na území České republiky, nákupem nemovitostí, provozem fitcentra atp. Nelze tedy uvažovat o přemístění nezletilé na území České republiky jako o přemístění protiprávním a je třeba zcela a bez jediné výhrady aprobovat závěry soudu I.stupně v tom směru, že nejsou dány podmínky pro vyhovění návrhu navrhovatele.

- 30.Není-li vyhověno návrhu navrhovatele, nepřichází do úvahy ani úvaha o výlukách ve smyslu článku 13 Úmluvy a nepřichází do úvahy ani aplikace záruk bezpečného návratu nezletilé.
- 31.Ze všech důvodů uvedených shora byl tedy podle ust. § 219 o.s.ř. rozsudek soudu I.stupně, včetně věcně správného výroku o nákladech řízení účastníků, potvrzen.
- 32.Vzhledem k charakteru řízení nebylo žádnému z účastníků přiznáno právo na náhradu jeho nákladů ve fázi řízení odvolacího.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není** přípustné dovolání.

Brno 5. listopadu 2019

JUDr. Jiří Zrůst, v.r.
předseda senátu